

Να ζούμε την Εκκλησία κάθε μέρα Living Church every day

Christian Science Sentinel, January 17 & 24, 2011

Ethel Baker

Σύμφωνα με μια πηγή, σήμερα υπάρχουν 19 μεγαλύτερες παγκόσμιες εκκλησίες, που αντιπροσωπεύουν περισσότερες από 270 παραδόσεις πίστης, 67.000 δόγματα και έξη δισεκατομμύρια ανθρώπους. Μόνο ο Χριστιανισμός – τον οποίο οι περισσότεροι ειδικοί αναφέρουν σαν την μεγαλύτερη θρησκεία στον κόσμο (αν και δεν αναπτύσσεται τόσο γρήγορα όσο ο Ισλαμισμός) – περιλαμβάνει περισσότερες από 38.000 συναγωγές και περισσότερους από δύο δισεκατομμύρια πιστούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό είναι ένα πλήθος από κτίρια και μέλη! Αλλά είναι αυτό Εκκλησία;

Γνωρίζουμε ότι η εκκλησία του Χριστού Ιησού δεν ήταν χώρος – δεν ήταν κτίριο ούτε και μια συγκεκριμένη τοποθεσία, αν και «κατά την συνήθεια αυτού» (Λουκάς 4:16), ήταν τακτικός επισκέπτης της τοπικής συναγωγής το Σάββατο, και συχνά κήρυττε και δίδασκε στο Ναό της Ιερουσαλήμ. Αλλά έδινε οδηγίες, ομιλίες και θεραπείες και σε πολλούς άλλους τόπους – σε αλιευτικές βάρκες στην ακτή, στην άκρη του δρόμου, στις αγορές και στα σπίτια των ανθρώπων.

Η Mary Baker Eddy, η ιδρύτρια της Εκκλησίας του Χριστού, Επιστήμονας – που είχε σκοπό «να αποκαταστήσει τον αρχικό Χριστιανισμό και το χαμένο του στοιχείο θεραπείας» (Εγκόλπιο της Εκκλησίας, σελ.17) – έγραψε κάποτε για τον Ιησού: «Όταν ήταν με τους ανθρώπους, μια αλιευτική βάρκα γινόταν ναός, και η ερημιά ήταν γεμάτη με θεία μηνύματα από τον Πατέρα των πάντων. Το δάσος έγινε αίθουσα διδασκαλίας και τα εντευκτήρια της φύσης ήταν το πανεπιστήμιο του Μεσσία» (*Retrospection and Introspection*, σελ.91).

Όταν οι άνθρωποι μιλούν σήμερα για εκκλησία, συχνά αναφέρονται σ' ένα κτίριο ή μια ομάδα ανθρώπων. Αλλά για τον Ιησού, η εκκλησία εξαρτιόταν από ένα πράγμα: τον πάντοτε παρόντα Χριστό, την αλήθεια και το πνεύμα του Θεού και τη δημιουργία Του. Όταν ο Ιησούς ρώτησε τους 12 στενότερους οπαδούς του «τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ ο Υιός του ανθρώπου» (Ματθαίος 16:13), εκείνοι ανέφεραν προφήτες του παρελθόντος – τον Ιερεμία, τον Ηλία και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Αλλά όταν ρώτησε τους ίδιους αυτούς μαθητές «αλλά σεις τίνα με λέγετε ότι είμαι» (Ματθαίος 16:15), ο Πέτρος απάντησε πάραυτα: «Συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθαίος 16:16).

Ο Ιησούς μακάρισε τον Πέτρο, και ακολούθως περιέγραψε γιατί αυτή η αληθινή κατανόηση ήταν τόσο ζωτικής σημασίας: «Και εγώ δε σοι λέγω ότι συ είσαι Πέτρος [στα Ελληνικά, Πέτρος – ένα μεγάλο κομμάτι βράχου], και επί ταύτης της πέτρας [στα Ελληνικά, πέτρα – ένας πελώριος βράχος όπως αυτός του Γιβραλτάρ] θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου και πύλαι άδου (οι δυνάμεις της κόλασης) δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής (ή δεν θα έχει τη δύναμη να την βλάψει ή να υπερισχύει κατ' αυτής) (Ματθαίος 16:18, Amplified Bible).

Τις εβδομάδες και τους μήνες που ακολούθησαν μετά από τη συζήτηση, κανείς δεν άρχισε να μαζεύει πέτρες, κονίαμα, ξύλα και τεχνίτες για να κτίσει μια εκκλησία. Όσο καιρό περπατούσε ο Ιησούς στη γη καμία Χριστιανική Εκκλησία και κανένας ναός δεν κτίστηκε. Επίσης, κανένας δεν άρχισε να εγγράφει καινούργια μέλη. Στην πραγματικότητα, το τελευταίο έτος της περιοδείας του Ιησού, 70 μαθητές εγκατέλειψαν τον διδάσκαλό τους. Τα πλήθη, που τον είχαν ακολουθήσει, είχαν ακούσει την διδασκαλία του και είχαν δει εκατοντάδες ανθρώπους να θεραπεύονται, επίσης εγκατέλειψαν αυτή τη νέα κίνηση.

Στο τέλος, ακόμα και η αρχική παρέα των αδελφών άρχισε να διαλύεται. Φαινόταν να είναι το τελευταίο κεφάλαιο μιας βραχύβιας τυχάρπαστης αίρεσης. Αντίθετα, κατέληξε να είναι η πρώτη πράξη μιας εντελώς καινούργιας αίσθησης για το Θεό, τον άνθρωπο, την εκκλησία. Μετά την ανάληψη του Ιησού, υπήρξε μια εκρηκτική αύξηση της εκκλησίας – τόσο γεωγραφικά όσο και αριθμητικά – ακόμα και όταν οι οπαδοί της καταδιώκονταν παντού και με κάθε τρόπο από εκείνους που φοβόνταν την επιτυχία της κίνησης. Για τον Ιησού, η Εκκλησία ήταν μια πνευματική ιδέα. Ήταν μια ζωντανή, συλλογική κίνηση της σκέψης, που πλουτίζει, εξυψώνει και οδηγεί έξω από τον εγωκεντρισμό. Και δεν μπορούσε κανείς να τη σταματήσει, διότι

Για άλλες μεταφράσεις στα Ελληνικά, μπορείτε να συνδεθείτε με την ηλεκτρονική διεύθυνση <http://www.cskirikas.com>

στην πραγματικότητα δεν είχε ποτέ μια αρχή. Δεν υπήρξε ποτέ στιγμή που δεν υπήρξε. Ήταν τόσο διαρκής και ζωντανή όσο ο Θεός και ο Χριστός Του. Ήταν και είναι η απόδειξη του σώματος του Χριστού, όπως το περιγράφει ο Άγιος Παύλος (Κορ.Α', 12:27).

Στο βιβλίο *Επιστήμη και Υγεία με Κλειδί των Γραφών*, η Mary Baker Eddy γράφει για τον Ιησού: «Η αποστολή του αφορούσε και τον ίδιο και όλους τους ανθρώπους. Έκαμε το έργο της ζωής ορθά όχι μόνο για να είναι συνεπής με τον εαυτό του, αλλά και από ευσπλαχνία για τους θνητούς – για να τους δείξει πώς να κάνουν το δικό τους, όχι όμως να το κάνει για λογαριασμό τους, ούτε για να τους απαλλάξει έστω και από την παραμικρή ευθύνη» (σελ.18). Έτσι και εμείς, όταν τον ακολουθούμε, βρίσκουμε ότι η αποστολή κάθε ανθρώπου πρέπει να αφορά και τον ίδιο και όλους τους ανθρώπους – και οι δύο απόψεις είναι ζωτικής σημασίας για την πρόοδο και ευημερία του ανθρώπου.

Επειδή είναι μια πνευματική ιδέα, η Εκκλησία δεν περιορίζεται από τον χρόνο ή τον χώρο, δεν εξαρτάται από φυσικές καταστάσεις ή την ιστορία. Το οικοδόμημά της δεν είναι υλικό αλλά πνευματικό, είναι περισσότερο μια ένωση καρδιών και νουών παρά μια συνέλευση σωμάτων σε ένα κτίριο. Σαν ίδρυμα, η Εκκλησία αντιπροσωπεύει την ύψιστη μορφή μιας συλλογικής και χρήσιμης προσπάθειας και δείχνει, στην καλύτερη περίπτωση, πως όλοι οι συλλογικοί σύνδεσμοι, πως η ίδια η κοινωνία, θα πρέπει κάποια μέρα να λειτουργεί και θα λειτουργήσει. Ο σκοπός της, ακόμη και τώρα, περικλείει την αφύπνιση της ανθρώπινης συνείδησης για πνευματική κατανόηση, βελτιώνοντας την κοινωνία και θεραπεύοντας προσωπικές και συλλογικές ασθένειες (προσωπικά και συλλογικά δεινά).

Το *Επιστήμη και Υγεία* δίνει τον ορισμό αυτού του ιδεώδους: «Το οικοδόμημα της Αλήθειας και της Αγάπης, κάθε τι που στηρίζεται στη θεία Αρχή και απορρέει από αυτή» (σελ.583). Πως ενώνεται κανείς μ' αυτή την Εκκλησία; Με την εσωτερική πνευματική αναγέννηση. Με το να υιοθετεί απόψεις, κίνητρα και επιθυμίες που έχουν ως επίκεντρο το Θεό, με την εξαύλωση της σκέψης και την εφαρμογή των χριστιανικών διδασκαλιών στην καθημερινή ζωή. Ενωνόμαστε με αυτή την διαχρονική, πανταχού παρούσα Εκκλησία κάθε φορά που επιλέγουμε την τιμιότητα αντί της απάτης, την καλοσύνη αντί της αναισθησίας, το θάρρος αντί του φόβου. Αυτό το επιτυγχάνουμε με την βοήθεια της πνευματικά επιστημονικής προσευχής που αναγνωρίζει και βεβαιώνει την πραγματικότητα του Θεού, του καλού, ακόμα κι' όταν οι περιστάσεις αναφέρουν το αντίθετο.

Επίσης αισθανόμαστε την αιώνια ενότητά μας με το Θεό και αντιλαμβανόμαστε την φυσική μας ενότητα με τους άλλους μέσω της προσευχής που ζητάει να γνωρίσει τον δρόμο του Θεού, βλέπει τα πράγματα από την πλεονεκτική Του σκοπιά και κατανοεί περισσότερο ότι το Πνεύμα είναι το παν.

Γιατί χρειάζεται αυτό; Επειδή κάθε δραστηριότητα – νοερή ή φυσική – βελτιώνεται με την πνευματική σκέψη. Γινόμαστε περισσότερο τρυφεροί, ηθικοί, θεραπευτικοί, αξιόπιστοι, συνετοί, προσδευτικοί, δημιουργικοί. Εξυψωνόμαστε, φωτιζόμαστε, θεραπευόμαστε.

Θυμάμαι μια φορά, όταν σκεπτόμουν πολύ την περιγραφή που δίνει η Βίβλος για τον άνθρωπο (την αληθινή ταυτότητα του καθενός από εμάς), ότι, δηλαδή, έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα του Θεού, καθ' ομοίωσή Του (Γένεσις 1:26). Το σκεπτόμουν αυτό επισταμένα μια μέρα κατά την διάρκεια ενός περιπάτου 15 λεπτών, καθώς πήγαινα προς τον υπόγειο σιδηρόδρομο. Όταν έφτασα στην είσοδο του σταθμού, προσπέρασα έναν άνθρωπο στο πάνω μέρος της σκάλας. Όταν έφτασα στο κάτω μέρος της σκάλας, τον άκουσα να μου λέει, «Συγγνώμη. Ειλικρινά, συγγνώμη». Όταν τον ρώτησα γιατί ζήτησε συγγνώμη, ξαναζήτησε συγγνώμη για κάτι που είπε προφανώς σε μένα κι' εγώ δεν το είχα ακούσει.

Αργότερα, καθώς σκεπτόμουν σχετικά μ' αυτό, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι το γεγονός ότι σκεπτόμουν την Αλήθεια, αυτό είχε μια καθαρτήρια δράση, κι' έκανε αυτόν τον άνδρα να αισθάνεται άσχημα για οποιαδήποτε αγένεια που είχε προφανώς εκφράσει, κι' εμένα με άφησε άθικτο από οποιαδήποτε προσβολή – σκόπιμη ή μη. Σε μια σύντομη διαδρομή, αυτό το μικρό κάτι «που στηριζόταν στη θεία Αρχή» μας έσωσε και τους δύο. Αυτό ήταν μια στιγμή Εκκλησίας.

Η Εκκλησία, στην πνευματική της σημασία, μας αναγκάζει να σκεπτόμαστε πέρα από τον εαυτό μας. Ενθαρρύνει την ευσπλαχνία για τους άλλους, καλλιεργεί την εκτίμηση για τον κόσμο γύρω μας, και τον φυσικό και τον ανθρωποποιητό και αναπτύσσει μια συναδελφoσύνη, η οποία μας καθιστά ικανούς να κάνουμε μαζί περισσότερα από ότι θα μπορούσαμε ποτέ να πετύχουμε μόνοι μας.

Η Εκκλησία επίσης μας δίνει την ευκαιρία να προσδεύσουμε πνευματικά, καλώντας μας να αποβάλλουμε τον ανθρωπινό εγωκεντρισμό ή την αδιαφορία και να ζητούμε το ευρύτερο καλό. Αυτή η ώθηση πέρα από τα όρια

της περιοχής των ανέσεων του καθενός, μπορεί να μας βοηθήσει να εξηγήσουμε γιατί η Πρώτη του Χριστού Εκκλησία, Επιστήμων, δημοσιεύει μια παγκόσμια εφημερίδα, *The Christian Science Monitor*, καθώς και άλλα περιοδικά τα οποία εξετάζουν τις ατομικές αλλά και τις συλλογικές ανάγκες, προσβάσεις στη θεραπεία και αποδείξεις προόδου, λύσεων και υγείας.

Ζούμε την Εκκλησία κάθε φορά που προσευχόμαστε για ειρήνη στο κόσμο μας, κάθε φορά που βεβαιώνουμε την αληθινή χριστιανική φύση ενός γείτονα, κάθε φορά που παρακολουθούμε τις λειτουργίες και τις συναθροίσεις μαρτυριών και συνεισφορά σ' αυτές νοερά ή ακουστά. Αυτό μπορεί επίσης να γίνεται μέσα από τους ύμνους, την προσευχή, την σιωπηλή αναγνώριση της αλήθειας που ακούμε, ή με την αγάπη και την υποστήριξη που προσφέρει ο ένας για τον άλλο.

Η Εκκλησία ζωντανεύει κάθε στιγμή που κοιτάζουμε προς τα επάνω αντί προς τα κάτω, κάθε στιγμή που βαδίζουμε με το Θεό αντί με το πλήθος, που προσφέρουμε λόγια ενθάρρυνσης, που πράγματι αφουγκραζόμαστε αντί να αντιδρούμε, που σιωπηλά, ταπεινά «μεταδίδουμε αλήθεια, υγεία και ευτυχία», όταν είμαστε αντιμέτωποι με κάποια ανάγκη (Mary Baker Eddy, *The First Church Of Christ, Scientist, and Miscellany*, σελ.165). Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, αγκαλιάζουμε την Εκκλησία που είναι παγκόσμια και θριαμβευτική και βοηθάμε να ευλογηθεί η ανθρωπότητα.

Πριν από μερικά χρόνια, σαν μέλος Εκκλησίας της Χριστιανικής Επιστήμης, εργαζόμουν με άλλους από κοινότητά μας για μια ετήσια πορεία ειρήνης, στην οποία συμμετείχαν διάφορες θρησκευτικές και πολιτικές οργανώσεις και τοπικοί και κρατικοί παράγοντες. Ήταν η κύρια πηγή για την αύξηση των εσόδων για μια μη κερδοσκοπική οργάνωση που είχε σαν αποστολή την πρόληψη της νεανικής βίας μέσω σχολικών προγραμμάτων και μέσω θεραπευτικής προσέγγισης των οικογενειών των θυμάτων και των δραστών. Τον προηγούμενο χρόνο, ήμουν πρόεδρος της εκδήλωσης αυτής με μικρή επιτυχία. Τον επόμενο χρόνο καθώς προσευχόμουν για να δω ποιος θα μπορούσε να ήταν ο ρόλος μου, οδηγήθηκα στο να αρνηθώ την προεδρία. Αντ' αυτού προσφέρθηκε εθελοντικά να προσευχηθώ για τον καιρό. (Όλα τα προηγούμενα δέκα χρόνια, την ημέρα της εκδήλωσης, έβρεχε και έκανε κρύο και η προσέλευση του κόσμου ήταν μικρή.)

Με έκπληξη και χαρά διαπίστωσα ότι και άλλοι ένωσαν τις προσπάθειές τους για προσευχή – όλοι ήταν από διάφορες θρησκευτικές ομάδες – και καθένας συμφώνησε να προσευχηθεί για όλη την εκδήλωση. Η καινούργια πρόεδρος έδειξε μεγάλες ικανότητες και ενεργητικότητα για τη θέση αυτή, και πετύχαμε νέα επίπεδα συνεργασίας κατά την προπαρασκευή της εκδήλωσης. Εκείνο τον χρόνο, ο καιρός την ημέρα της πορείας ήταν τέλειος. Πολλοί επίσημοι, οργανώσεις της πόλης και των περιχώρων και θρησκευτικές ομάδες έλαβαν μέρος και ανέβασαν το σύνολο των συμμετεχόντων σε περίπου 5.000. Πολλοί ομιλητές πριν από την πορεία αναγνώρισαν δημόσια το χέρι του Θεού, όχι μόνον σχετικά με τον καιρό, αλλά και αναφορικά με τον σκοπό της ημέρας και σαν πηγή των λύσεων για τα προβλήματα νεανικής βίας της πόλης.

Η επίδραση του «οικοδομήματος της Αλήθειας και της Αγάπης» όταν το περιθάλπουμε και το ζούμε, δεν μπορεί να εκτιμηθεί αρκετά. Αυτό το ιδεώδες ίδρυμα θα είναι πάντοτε εκείνο που φωτίζει τον δρόμο – συχνά αθόρυβα, πάντοτε μέσω της απόδειξης του Χριστιανισμού του Χριστού και της θεραπείας – για τον καθένα, από τις κυβερνήσεις μέχρι τις επιχειρήσεις, από τα σχολεία μέχρι τις κοινωνικές και πολιτιστικές οργανώσεις.

Η εμβέλεια «αυτού που στηρίζεται στη θεία Αρχή και απορρέει απ' αυτή» είναι παγκόσμια, επειδή η συνείδηση του Χριστού είναι απεριόριστη. Η Mary Baker Eddy το πίστευε αυτό μέχρι τα βάθη της καρδιάς της και κάποτε έγραψε σε μια συνάθροιση της Χριστιανικής Επιστήμης, συνοψίζοντας τις υψηλές της προσδοκίες για το τι μπορεί να κατορθώσει μια Εκκλησία *που τη ζούμε*: «Δεν λατρεύετε μια μακρινή Θεότητα», λέει η κα Eddy, «ούτε μιλάτε για μια άγνωστη αγάπη. Οι σιωπηλές προσευχές των Εκκλησιών μας, που αντηχούν στους σκοτεινούς διαδρόμους του χρόνου, μεταφέρονται πάνω σε κύματα ήχου, μια διαπασών παλμών καρδιάς, που δονείται από τον ένα άμβωνα στον άλλο και από την μια καρδιά στην άλλη, μέχρις ότου η αλήθεια και η αγάπη, που συγχωνεύονται σε μια δίκαιη προσευχή, θα περιλάβουν και θα ενώσουν την ανθρωπότητα» (*The First Church of Christ, Scientist, and Miscellany*, σελ.189).